

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

redaktor naczelny:

radca prawny Andrzej Fortuna

redakcja:

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

ul. Zawiszy Czarnego 6/1

80-433 Gdańsk

Nr wpisu do rejestru dzienników i czasopism: L.P. 1797

wydawca:

Andrzej Fortuna prowadzący

działalność gospodarczą pod nazwą

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

ul. Zawiszy Czarnego 6/1

80-433 Gdańsk

Biuletyn z 30.05.2018 r.

I. ZMIANY W REGULACJACH

MONITORING W MIEJSCU PRACY

W dniu 25 maja 2018 r. wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1000) do kodeksu pracy zostały wprowadzone nowe obowiązki pracodawców dotyczące monitoringu w miejscu pracy.

Ustawodawca określił, że taki monitoring jest dopuszczalny jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa pracowników lub ochrony mienia lub kontroli produkcji lub zachowania w tajemnicy informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. Natomiast szczegółowe cele, zakres oraz sposób zastosowania monitoringu pracodawca ma obowiązek ustalić w układzie zbiorowym pracy, w regulaminie pracy albo w obwieszczeniu, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu pracy. Informacje o celach, zakresie i sposobie stosowania monitoringu pracodawca ma obowiązek przekazać pracownikowi na piśmie przed dopuszczeniem nowego pracownika do pracy, a dotychczasowych pracowników - w sposób przyjęty u danego pracodawcy, nie później niż 2 tygodnie przed uruchomieniem monitoringu.

Ponadto nowelizacja prowadzi do wymóg oznaczenia pomieszczeń i terenu monitorowanego w sposób widoczny i czytelny, za pomocą odpowiednich znaków lub ogłoszeń dźwiękowych.

Pracodawca ma obowiązek odpowiednio stosować powyższe zasady również do monitoringu służbowej poczty elektronicznej pracownika. Kontrola tej poczty jest dopuszczalna jedynie wówczas, gdy jest to niezbędne do zapewnienia organizacji pracy umożliwiającej pełne wykorzystanie czasu pracy oraz właściwego użytkowania udostępnionych pracownikowi narzędzi pracy.

Nagrania z monitoringu mogą być przetwarzane wyłącznie do celów, dla których zostały zebrane oraz przechowywane przez okres co do zasady nieprzekraczający 3 miesięcy od dnia nagrania, a po tym okresie powinny być niszczone. Jednym z wyjątków od tej zasady jest jednak sytuacja, w której nagrania mogą stanowić dowód w postępowaniu sądowym - wówczas nagranie należy zniszczyć po prawomocnym zakończeniu tego postępowania.

ZMIANY W WYKAZIE PRODUKTÓW LECZNICZYCH DORAŹNIE STOSOWANYCH

W dniu 30 maja 2018 r. wchodzi w życie rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 25 kwietnia 2018 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być doraźnie dostarczane w związku z udzielanym świadczeniem zdrowotnym, oraz wykazu produktów leczniczych wchodzących w skład zestawów przeciwwstrząsowych, ratujących życie. Nowelizacja wprowadza drobne zmiany do wykazu produktów leczniczych w zakresie dopuszczalnych leków przeciwzapalnych, płynów infuzyjnych i roztworów adrenaliny.

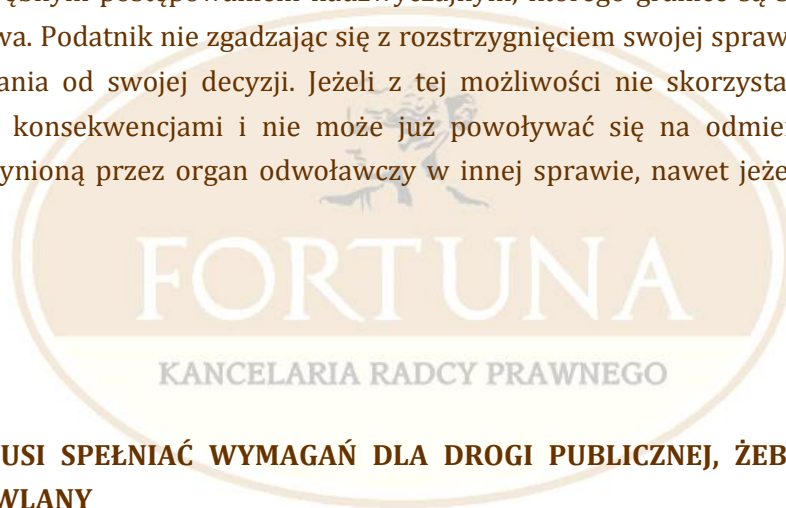
II. ORZECZNICTWO

ODMIENNE ORZECZENIE W INNEJ SPRAWIE NIE JEST PRZESŁANKĄ WZNOWIENIA POSTĘPOWANIA

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. I SA/Gl 1045/17

Sprawa dotyczyła podatnika, któremu została wydana niekorzystna decyzja administracyjna. Podatnik nie zaskarżył tej decyzji, jednak po uzyskaniu informacji o korzystnym rozstrzygnięciu odwołania wniesionego przez sąsiada w analogicznej sprawie, złożył wniosek o wznowienie swojego postępowania administracyjnego powołując się na tę okoliczność.

Organ odwoławczy odmówił jednak uchylenia decyzji w trybie wznowienia postępowania, a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach oddalił skargę podatnika. Orzekł, że wydanie dwóch odmiennych decyzji administracyjnych w podobnych sprawach nie jest wystarczającą przesłanką do wznowienia postępowania. Nadzwyczajna instytucja wznowienia postępowania podatkowego nie może być wykorzystana do ponownej, merytorycznej kontroli decyzji wydanej w postępowaniu zwykłym. To postępowanie nie jest bowiem kontynuacją postępowania zwykłego, a odrębnym postępowaniem nadzwyczajnym, którego granice są ściśle ograniczone przepisami prawa. Podatnik nie zgadzając się z rozstrzygnięciem swojej sprawy miał możliwość złożenia odwołania od swojej decyzji. Jeżeli z tej możliwości nie skorzystał, musi liczyć się z negatywnymi konsekwencjami i nie może już powoływać się na odmienną interpretację przepisów poczynioną przez organ odwoławczy w innej sprawie, nawet jeżeli te sprawy były analogiczne.

DROGA NIE MUSI SPEŁNIAĆ WYMAGAŃ DLA DROGI PUBLICZNEJ, ŻEBY UZNAĆ JĄ ZA OBIEKT BUDOWLANY

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. II SA/Wr 688/17

Właściciel nieruchomości, nie posiadając stosownego zezwolenia, wykonał prace budowlane polegające na utwardzeniu drogi gruntowej. Następnie inspektor nadzoru budowlanego zobowiązał go do przedłożenia projektu budowlanego samowolnie wybudowanej drogi. Przedmiotem sprawy była ocena, czy budowa prywatnej drogi na własnej posesji wymaga uzyskania pozwolenia na budowę.

Skarżący stał na stanowisku, że nie miał obowiązku dysponowania projektem budowlanym, ponieważ nie wybudował drogi, a jedynie dokonał utwardzenia gruntu. Skarżący wskazał, że zgodnie z art. 4 pkt 2 ustawy o drogach publicznych – droga to budowla wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiącą całość techniczno-użytkową, a ponieważ ten utwardzony grunt nie był wyposażony w takie instalacje, to nie może być uznany za drogę.

Sąd oddalił jednak jego skargę. Orzekł, że aby uznać dany obiekt za drogę - nie musi on spełniać przesłanek określonych w ustawie o drogach publicznych, bowiem droga prywatna może również stanowić samodzielny obiekt budowlany. Obok przesłanek wskazanych w ustawie Prawo budowlane, decydującym kryterium zakwalifikowania samowolnie wykonanego obiektu do określonej kategorii obiektów budowlanych powinna być zamierzona przez inwestora funkcja obiektu. Utwardzenie drogi gruntowej w taki sposób, że wykonana nawierzchnia umożliwia wykorzystanie jej jako szlaku komunikacyjnego dla samochodów, stanowi wykonanie obiektu spełniającego funkcję drogi, a więc stanowi budowę drogi.

NAJEM LOKALI DLA ZASPOKOJENIA POTRZEB PRACOWNIKÓW NIE PODLEGA ZWOLNIENIU Z VAT

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 maja 2018 r., sygn. I FSK 1182/16

Spółka złożyła wniosek o wydanie interpretacji podatkowej w przedmiocie prawa do odliczenia podatku naliczonego z tytułu najmu budynków mieszkalnych oraz opodatkowania nieodpłatnego udostępnienia lokali pracownikom. We wniosku spółka wskazała, że jest czynnym podatnikiem VAT i zamierza wynająć budynek, z którego część pomieszczeń przeznaczaliby na lokale mieszkalne dla swoich pracowników - co pozwoliłoby jej na pozyskanie wykwalifikowanych pracowników z całego kraju. W związku z tym zadała pytanie, czy będzie jej przysługiwało prawo do odliczenia VAT z faktur wystawianych przez właściciela budynku obejmujących czynsz najmu oraz czy nieodpłatne udostępnienie lokali pracownikom będzie podlegało opodatkowaniu.

Organ podatkowy stanął na stanowisku, że udostępnienie lokali pracownikom nie stanowi czynności opodatkowanej, jednak skoro usługa najmu lokali mieszkalnych korzysta ze zwolnienia od podatku, to właściciel budynku nie będzie zobowiązany do naliczania podatku VAT z tytułu tego najmu, a spółka nie będzie uprawniona do odliczenia podatku.

Na skutek skargi wniesionej przez spółkę, Wojewódzki Sąd Administracyjny uchylił wydaną interpretację, a Naczelny Sąd Administracyjny podtrzymał ten wyrok.

Sądy orzekły, że skoro spółka jest podmiotem gospodarczym, to ze swej istoty nie ma własnych potrzeb mieszkaniowych. Jedyne potrzeby, jakie realizuje spółka wynajmując lokale mieszkalne, są związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Oddając te lokale swoim pracownikom spółka czyni to na potrzeby własnej działalności gospodarczej. Usługi takie nie mogą zatem korzystać ze zwolnienia określonego w art. 43 ust. 1 pkt 36 ustawy o podatku od towarów i usług i w konsekwencji podlegają opodatkowaniu. Wobec tego, faktury wystawiane przez właściciela budynku będą podstawą do obniżenia podatku należnego.

UPOWAŻNIENIE DO ZARZĄDU NIERUCHOMOŚCIĄ NIE JEST WYSTARCZAJĄCE DO GŁOSOWANIA NAD UCHWAŁAMI WSPÓLNOTY MIESZKANIOWEJ

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 lutego 2018 r., sygn. I ACa 1933/16

W przedmiotowej sprawie powódka zaskarżyła uchwały wspólnoty mieszkaniowej, zarzucając m. in. naruszenie zasad podejmowania uchwał poprzez uznanie za ważne głosów oddanych przez pełnomocników niektórych współwłaścicieli.

Sąd pierwszej instancji oddalił wniesione powództwo, jednak Sąd Apelacyjny w Warszawie uznał argumenty powódki za zasadne. Orzekł, że do oddania głosu za uchwałą wspólnoty potrzebne było pełnomocnictwo rodzajowe. Sąd zauważył, że w piśmiennictwie i judykaturze przyjmuje się, że kryterium rozróżnienia między pełnomocnictwem ogólnym a rodzajowym jest zakres umocowania do działania w imieniu mocodawcy.

Pełnomocnictwo ogólne nie określa ani nie wyodrębnia czynności prawnych, do których pełnomocnik został umocowany, natomiast pełnomocnictwo rodzajowe powinno określać rodzaj czynności prawnej objętej umocowaniem oraz jej przedmiot.

Skoro do udziału w głosowaniu nad uchwałami wymagane było pełnomocnictwo rodzajowe to oznacza, że winno ono określać ten właśnie typ czynności.

Pełnomocnictwo upoważniające do zarządu i administracji majątkiem, a w związku z tym do zastępowania, reprezentowania i działania wobec wszelkich władz - nie spełnia tych wymagań, ponieważ nie określa wprost umocowania do głosowania nad uchwałami.

ROSZCZENIA WYNIKAJĄCE Z PRZESTĘPSTWA PRZEDAWNIAJĄ SIĘ W TERMINIE 20 LAT NAWET, GDY NIE BYŁO SKAZANIA

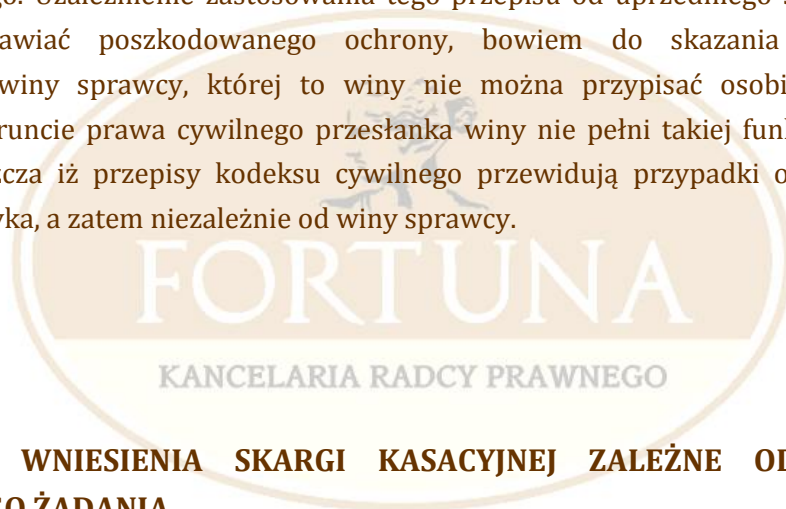
Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2018 r., sygn. III CZP 108/17

Przedmiotem uchwały była odpowiedź na pytanie, czy przepis przewidujący 20-letni termin przedawnienia roszczeń wynikających ze zbrodni i występku ma zastosowanie tylko w przypadku, gdy sprawca przestępstwa został prawomocnie skazany. Podstawowy termin przedawnienia roszczeń deliktowych wynosi 3 lata od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Zgodnie jednak z art. 442¹ § 2 k.c. jeżeli szkoda wynikała ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Sprawa dotyczyła roszczenia o naprawienie szkody skierowanego przeciwko ubezpieczycielowi kierowcy, który spowodował wypadek komunikacyjny, w wyniku którego zmarł ojciec powodów. Postępowanie karne prowadzone przeciwko kierowcy zostało umorzone z uwagi na stwierdzenie przez biegłego, że sprawca wypadku był niepoczytalny. Ponieważ roszczenie

było skierowane po upływie podstawowych terminów przedawnienia roszczeń deliktowych, towarzystwo ubezpieczeniowe domagało się oddalenia powództwa i wskazywało, że w związku z umorzeniem postępowania karnego, nie zaistniały przesłanki do zastosowania przepisu art. 442¹ § 2 k.c.

Sąd Najwyższy orzekł, że 20-letni okres przedawnienia roszczenia obowiązuje również w przypadku, gdy szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, popełnionego przez osobę, wobec której umorzono postępowanie karne z powodu niepoczytalności. Sąd cywilny może samodzielnie ustalić okoliczności zdarzenia, gdy postępowanie karne zostało umorzone. Sąd ma taką możliwość również w przypadku, gdy sprawcy w ogóle nie wykryto. Zastosowanie dłuższego terminu przedawnienia roszczeń nie ma na celu represji wobec sprawy, ale ochronę poszkodowanego. Uzależnienie zastosowania tego przepisu od uprzedniego skazania sprawcy mogłoby pozbawiać poszkodowanego ochrony, bowiem do skazania niezbędne jest udowodnienie winy sprawcy, której to winy nie można przypisać osobie niepoczytalnej. Natomiast na gruncie prawa cywilnego przesłanka winy nie pełni takiej funkcji jak w prawie karnym, zwłaszcza iż przepisy kodeksu cywilnego przewidują przypadki odpowiedzialności na zasadzie ryzyka, a zatem niezależnie od winy sprawcy.

PRAWO DO WNIESIENIA SKARGI KASACYJNEJ ZALEŻNE OD WYSOKOŚCI PIERWOTNEGO ŻĄDANIA

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2018 r., sygn. V CZ 5/18

Przytoczonym postanowieniem Sąd Najwyższy oddalił zażalenie powoda na postanowienie o odrzuceniu wniesionej przez niego skargi kasacyjnej z uwagi na to, iż wartość przedmiotu sporu nie przekroczyła progu minimalnego dla dopuszczalności skarg kasacyjnych (50 tys. zł).

Sąd Najwyższy nie podzielił argumentu powoda, iż oceniając spełnienie tej przesłanki należy brać pod uwagę łączną wartość zgłoszonych przez powoda roszczeń, również roszczeń zgłoszonych w trakcie postępowania apelacyjnego. Sąd Najwyższy przypomniał, że zgodnie z art. 383 k.p.c. przedmiotem procesu w postępowaniu apelacyjnym może być w całości lub

w części tylko to, co było przedmiotem rozstrzygnięcia przez sąd pierwszej instancji. Wyjątkiem od tej zasady jest sytuacja, w której po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji ulegną zmianie okoliczności faktyczne, wskazujące na utratę aktualności pierwotnego żądania. Wówczas sąd może uwzględnić zmianę powództwa również na etapie postępowania apelacyjnego.

Sąd Najwyższy podkreślił, że skoro powód wniósł apelację od wyroku sądu pierwszej instancji i zgłosił nowe żądanie obok poprzedniego - to oznacza, że intencją powoda nie była zmiana roszczenia, ale dochodzenie jednocześnie dwóch odrębnych roszczeń. Taka sytuacja jest niedopuszczalna, wobec czego nowe roszczenie zgłoszone na etapie postępowania apelacyjnego podlegało pominięciu, a ustalenie spełnienia przesłanek do wniesienia skargi kasacyjnej zależne było jedynie od wysokości pierwotnego roszczenia.

III. WARTO PAMIĘTAĆ

OBOWIĄZEK AKTUALIZACJI ADRESU DO DORĘCZEŃ REPREZENTANTA SPÓŁKI

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Warto pamiętać, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 398) został wprowadzony obowiązek przekazywania we wniosku o wpis osób reprezentujących podmiot wpisany do Rejestru, likwidatorów i prokurentów oświadczenia tych osób o ich adresie do doręczeń. Jeżeli dany adres znajduje się poza obszarem Unii Europejskiej, należy wskazać pełnomocnika do doręczeń w Polsce.

O każdorazowej zmianie adresu do doręczeń lub danych ww. pełnomocnika należy poinformować sąd rejestrowy wysyłając zgłoszenie zawierające oświadczenie osób, który zmiana dotyczy, o powstałych zmianach. Do chwili zgłoszenia zmiany doręczeń dokonuje się na adres zgłoszony do akt rejestrowych.

Na analogicznych zasadach spółki kapitałowe powinny złożyć listy obejmującej nazwisko i imię oraz adres do doręczeń albo firmę lub nazwę i siedzibę członków organów lub osób

uprawnionych do powołania zarządu. W przypadku, gdy współnikiem w spółce jest osoba prawna, to należy podać imiona i nazwiska oraz adresy do doręczeń członków organu uprawnionego do reprezentowania tej osoby prawnej.

Podmiot ma obowiązek przesłać oświadczenie o adresie reprezentantów lub w przypadku spółek kapitałowych – listę z adresami członków organów - przy pierwszym wniosku składanym do sądu rejestrowego, nie później jednak niż w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie nowelizacji, tj. do 15 września 2019 r.

WSKAZÓWKI DOTYCZĄCE STOSOWANIA RODO W ZAMÓWIENIACH PUBLICZNYCH

Prezes Urzędu Zamówień Publicznych poinformował, że w celu pomocy zamawiającym i wykonawcom w wykonywaniu obowiązków wynikających z przepisów RODO, opracuje konkretne wskazówki i wzorcowe klauzule do stosowania w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego. Ponadto zapowiedział, że podjął również inicjatywę legislacyjną w celu dostosowania przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych i ustawy o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi do wymagań wynikających z RODO. Projektowane zmiany mają dotyczyć zasady jawności postępowania, dokumentowania postępowania o udzielenie zamówienia publicznego oraz zasad przechowywania tej dokumentacji.

Ostateczna wersja zaleceń Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych zostanie opublikowana po zakończeniu wskazanego powyżej procesu legislacyjnego.

Na stronie Urzędu Zamówień Publicznych zostały jednak już teraz opublikowane wskazówki dotyczące stosowania RODO, które mogą być pomocne do czasu wydania ostatecznych zaleceń. Ze wskazówkami można zapoznać się na stronie:

www.uzp.gov.pl/_data/assets/pdf_file/0026/36818/Wskazowki-dotyczace-prowadzenia-postepowania-o-udzielenie-zamowienia-publicznego-z-uwzgleczeniem-regulacji-RODO.pdf